

Kantajan mielestä päätös on kumottava jo sen vuoksi, että rikkoo EY 253 artiklan mukaista perusteluvelvollisuutta vastaan. Vastaaja on rikkonut EY 81 artiklaa, kun se on arvioinut tutkinnan kohteina olleiden keskustelukierrosten luonteen oikeudellisesti väärin. Tosiseikkojen objektiivisen arvioinnin pohjalta vastaajan olisi tullut havaita, että asianomaisten pankkien välillä vallitsi enimmäkseen erimielisyyttä. Tosiseikkojen virheellinen arviointi vaikuttaa koko kiistanalaiseen päätökseen, minkä on johdettava päätöksen kumoamiseen kokonaisuudessaan. Päätös on myös EY 81 artiklan vastainen, koska tutkinnan kohteina olleet keskustelukierrokset eivät olleet omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Kantajan mukaan kiistanalaisen päätöksen 3 artikla on kumottava, koska asetuksen N:o 17/62 15 artiklan 2 kohdassa edellytetty tuottamuksellisuus puuttuu. Keskustelukierrosten puhtaasti kansalliseen luonteeseen nähden sekä siihen nähden, että ne liittyivät erilliseen asiayhteyteen Itävallassa, Itävallan valtiolinten ollessa mukana, kantaja ei voinut tiedostaa keskustelujen lainvastaisuutta ja niiden väitettyä rajoittavaa vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Vastaaja on lisäksi rikkomalla asetuksen N:o 17/62 15 artiklan 2 kohtaa loukannut sakon määrittämisen keskeisiä periaatteita ja erityisesti soveltanut monella tavoin väärin omia sakkojen määräämistä koskevia suuntaviivojaan. Myös käsitys erityisen vakavasta loukkauksesta on virheellinen, eikä vastaaja ole ottanut huomioon lukuisia lieventäviä asianhaaroja. Sakko on niin ikään kumottava sen vuoksi, että vastaaja ei ole ottanut mitenkään huomioon kantajan laajamittaista yhteistyötä soveltaen virheellisesti tiedonantoa sakon määräämättä jättämisestä kartellimenettelyissä.

**Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG:n
30.8.2002 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kante**

(Asia T-262/02)

(2002/C 274/53)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Raiffeisenlandesbank Niederösterreich-Wien AG on nostanut 30.8.2002 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja H. Wollmann.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa EY 81 artiklan mukaisessa menettelyssä 11.6.2002 tehdyn komission päätöksen (asia COMP/36.751/D-1, Itävallan pankit), tai
- vaihtoehtoisesti kumoaa mainitun päätöksen 3 ja 4 artiklan kantajaa koskevilta osin, ja
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet ja oikeudellinen arviointi

Vastaajan menettelyn kohteena olivat pankkien säännölliset tapaamiset Itävallassa (pankkikokoukset). Kumottavaksi vaadittavassa päätöksessä komissio totesi, että kantaja oli – seitsemän muun itävaltalaisen pankkilaitoksen ohella – rikkonut EY 81 artiklaa, koska e oli osallistunut hinnoista, palkkioista ja markkinointitoimista sopimiseen ja menettelytapojen yhdenmukaistamiseen, mikä 1.1.1995–24.6.1998 rajoitti kilpailua Itävallan pankkimarkkinoilla. Komissio määräsi asianomaisille pankeille sakkoja.

Kantajan mukaan kyseiset keskustelukierrokset Itävallan pankkien välillä eivät olleet omiaan vaikuttamaan jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Komissio on soveltanut EY 81 artiklaa kiistanalaisessa päätöksessä virheellisesti. Asianomaiset sopimukset rajoittuivat Itävallan tasavallan alueelle. Komissio ei ole esittänyt johdonmukaisia todisteita siitä, miksi sopimukset olisivat olleet omiaan rajoittamaan jäsenvaltioiden välistä kauppaa. Erityisesti ei ole näytetty toteen markkinoiden jakamista.

Kantajan mielestä komissio ei ole osoittanut kantajan menettelyn tahallisuutta tai tuottamuksellisuutta. Komissio on soveltanut väärin asetuksen N:o 17/62 15 artiklan 2 kohtaa. Se on määrännyt sakon, vaikka ei ole näytetty toteen, että kantajan kumppanit olisivat toimineet tahallisuutta tai tuottamuksellisuutta. Komissio ei ota riittävästi huomioon sitä, että tuottamuksen osalta tämän kiellon tuleminen sovellettavaksi konkreettisissa tapauksissa ei riipu kartellikiellon tuntemisesta vaan ensisijaisesti tosiseikkojen tuntemisesta. Komissio ei näytä sitä paitsi tuottamuksen toteen vain kilpailun rajoittamisen tunnusmerkistöön nähden eikä pohdi, oliko kantajan kumppanien tilanteessaan mahdollista tuntea oletetut jäsenvaltioiden väliset vaikutukset. Näin ei ollut asian laita.